

"Dicsérjétek az Urat! Dicsérd lelkem az Urat! Dicsérem az Urat, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek." Zsolt 146,1-2

Miért is szoktunk valakit dicsérni? Azért, mert valami jót tesz. Az egyik leghatékonyabb pedagógiai módszer a dicséret. Úgy is mondják, hogy pozitív megerősítés. Kincset érnek ily módon az elismerő mosolyok, elismerés az osztály előtt. Felnőtt korban már valahogy fukarabbul bánunk a dicséretekkal. Azért lehet ez így egyrészt, mert valahogy elértéktelenedett a dicsérő szó. Elértéktelenedett a sok hízelkedés, az érdekből történő dicséret miatt. Annyira így van ez, hogy gyakran az emberek már nem is az elismerő szavakra figyelnek, hanem arra, hogy mit is akar elérni az illető ezzel a gyanús hízelkedéssel. Ezért van az, hogy ritkán dicsérünk meg valakit a szemébe. Másrészt sokunkban van egy hamis tartás és gög féle, ami távol tart attól, hogy nagy önbecsülésünkben leereszkedjünk és mást is megdicsérjünk. Pedig a másik elismerése a másik megismerésének az első lépcsőfoka lehet.

Ebben a helyzetben, amikor látható módon elértéktelenedett a dicséret még nehezebb a Láthatatlant dicsérni, dicsőíteni. Az anyagelvűséggel és istentelenséggel átítatott világunkban fals a dicsőítés szó. Akkor, amikor az idealisták vereséget szenvednek, amikor a fő szempont az élet minden színterén a pragmatizmus, a gyakorlat központúság -nevezetesen az az elv, hogy mi hasznom ebből- milyen nehéz beleállni egy a külső szemlélő számára haszontalannak tűnő dologba, mint az Isten dicsőítése.

Mert az emberek egymást legtöbbször valami miatt dicsérik meg, a hívő azonban az Atyát önmagáért magasztalja. Nem számításból, nemcsak azért, mert valamit tett, hanem pusztán lényéért. Olyan ez, mint amikor egy megható szépségű táj terül elénk, és legszívesebben térdre roskadnánk és magasztalnánk mindennek a Teremtőjét. Vagy amikor egy szeretett személy mindenek feletti csodálatot és lenyűgöző érzést okoz bennünk. Ezt az érzést és tapasztalatot és gyakorlatot nevezi az újszövetségi Szentírás nyelve agapénak. Agapé, azaz olyan szeretet, amikor önmagáért szeretem a másikat. Olyan szeretet, amely feltétlen. Ezt a régi magyar nyelv tisztán a szerelem szóval adta vissza. És egyáltalán nem volt megbotránkoztató, amikor valaki azt énekelte a népdalban, hogy *Istenem Istenem szerelmes Istenem*, vagy a templomban például a 210. dicséretben: *Ó, szerelmes szent Atyám! Légy nékem erős bástyám. Őlelgess szent szerelmeddel, Örök szövetségedből.* Mert a szerelem szó jelenti az agapé a feltétel nélküli szeretetet magyar nyelvünkben. S ez jár karöltve a dicsőítéssel. Feltétele annak és egyben következménye is. A megszabadított, Jézus szeretetét megtapasztalt élet dicsőíti Megváltóját.

Az alapigénk hármaskörében egy csodálatos személyessé válási folyamatot figyelhetünk meg, ami nyilvánvalóan példázza, hogyan jön az ember szívéhez közel a dicsőítés. *"Dicsérjétek az Urat! Dicsérd lelkem az Urat! Dicsérem az Urat, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek."*

Az első szakasz egy többes szám második személyű felszólítás: *"Dicsérjétek az Urat!* Ha eredeti nyelven írom le, akkor is ismerős *Hallélu Jah*. Gondolhatunk itt arra, hogy a pap szólítja fel az embereket, hogy dicsőítsék Őt. Persze ott van benne a meggyőződés a szívében az Úr szeretete, ami e felszólításra indítja. De itt mégsem a saját, hanem a mások tevékenysége van a központban. Ti dicsérjétek az Urat. Gondolhatunk itt olyan testvérekre is, akik nem képesek a bennük lévő sok gát miatt dicsőíteni a Mindenhatót. Szól kifelé nekik is ez az ige részlet: *Dicsérjétek az Urat!*

A második szakaszban már bensőbbé, és közelebbivé válik: egyes szám második személyben és még mindig felszólító módban: *Dicsérd lelkem az Urat!* Itt már önnönmagát ösztökéli a zsoltáros: „Dicsérd már az Urat! Mi tart vissza? Miért nem tud megnyílni a szíved és kiömleni belőle a legőszintébb magasztalás?” Tévedés lenne e résznél arra gondolnunk, hogy mivel azt írja az ige: *Dicsérd lelkem az Urat!*, csak a lelkünkkel és belsőnkkel kell Őt magasztalnunk. A zsoltáríró korában az ember egy volt és oszthatatlan. S amikor az ember lelkét vagy szívét említi a Szentírás Ószövetségi része, akkor tulajdonképpen az egész emberre kell gondolnunk. Ezt részben alátámasztja igénk harmadik szakasza is:

Dicsérem az Urat, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek." Itt már egyes szám első személyben és kijelentő módban szól a zsoltáros. Itt már teljesen személyes az Isten dicsőítése. Igen felszabadultan imádom őt. S mivel ezáltal hihetetlenül közel kerülök Hozzá, ezt a kapcsolódást az egész általam megélt időre kiterjesztem, azaz egész életemben dicsérem Őt. Miért lehetséges ez? Hogyan kötelezheti el magát az ember egy életre? Úgy hogy Isten dicsérete életünk igazi helye. Olyan mint, amikor külföldön bolyongunk, és nem találjuk a szálláshelyet. Sok helyet bejárunk, böngésszük a térképet, talán már kezd ránk esteledni és felmerül bennünk, hogy nem is találunk szállást, aztán egyszer csak a maga nyugalomával és mozdíthatatlanságával feltűnik a látómezőnkben. Megérkezünk, megnyugodhatunk. *Az Isten sátora az emberekkel van*, írja a Jelenések könyve. Hazaérkezhetünk nála. Ezért lehet életprogram a dicsőítés. Ámen.

Készítette: Fehér Norbert